

te rupea puhumaan ihmisiksi. Tiedättekö te, että vehkeilette hänen majesteettiansa keisaria vastaan? Minä hänen majesteettinsa uskollisena palvelijana voin pieksättää teidät kuc'iaaksi, jos ette hyvällä tunnustamaan taivu.

Katsoin herra komisarjusta silmiin, sylkäsin suoraan eteeni niin suomettarelaisiksi kuin mahdollista ja sanoin:

— Jos komisarjus tuolla tavalla pelottelee ei tässä kohta osaa puhua mitään.

Kun pöytäkirjaa oli urkkijain mielestä tarpeeksi sanottiin minulle, että toistaiseksi saan mennä. Huokasin raskaasti, enkä heti lähtenyt.

— Mitä vielä? kysyi Kaitokangas.

— On siinä ollut komisarjuksella työtä tuon paperipinkan täyttämisessä. Oikein käy sääliksi komisarjuksen asema, sanoin.

— Oikeastaan minun ei pitäisi teitä vielä päästää, sillä te ette puhunut kaikkia, sanoi Kaitokangas uhkaavasti katsellen.

— Kyllähän minä puhuisin, jos komisarjus malttaisi kuunnella.

— Ulos! kiljasi herra komisarjus jalkaa polkien.

Läksin.

Poliisilaitos oli hyötynyt minusta neli-